

plácejícímu se a jeho osobním poměrům odpovídajícímu dalšímu provozu živnosti. Drobnému živnostníku nemá býti exekuci odňata možnost, by dále neprovozoval živnost v dosavadním rozsahu a tak, jak jest i u drobné živnosti třeba, by zůstala schopnou soutěže. Stěžovatel namítá, že se nesrovnává s povahou drobné živnosti, když se dlužníci ponechávají také předměty luxusní a drahocenné. Jako se v každé domácnosti vyskytují vedle jednoduchých předmětů určených pro denní potřebu, také dražší předměty pro zvláštní účely a příležitosti, musí i dívčí pensionát, chce-li zůstatí schopný soutěže, přizpůsobiti se v té příčině nárokům, jež si chovanky přinášejí z domova. Že však jsou mezi zabavenými předměty i takové, jež pro drahocennost nelze pokládati za potřebné k dalšímu provozu pensionátu v dosavadním rozsahu, jest v rozporu se spisy. Podle znaleckého posudku ze dne 23. května 1930 jest celkové zařízení pensionátu celkem skrovné a značně opotřebované, odhadní ceny jednotlivých zabavených předmětů nepřesahují pak v žádném případě ceny zařízení obvyklého u nezámožného středního stavu.

Čís. 10393.

Třebaže soud první stolice nevydal zvláštní usnesení o připuštění mezitímního určovacího návrhu, uznal již tím, že o něm rozhodl, jeho formální přípustnost, proti čemuž se lze brániti rekurem, třebas bylo zároveň podáno odvolání.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1930, R I 853/30.)

Soud první stolice omeziv jednání na mezitímní určovací návrh, vydal rozsudek, jímž mezitímnímu určovacímu návrhu vyhověl. Žalovaný napadl rozsudek odvoláním, s nímž spojil rekurs proti připuštění mezitímního určovacího návrhu, Soud druhé stolice rekurs odmítl. Důvody: Stížnost jest již v tom pochybená, že není s to, přesně uvéstí usnesení, jež vlastně napadá, není uvedeno ani číslo jednací ani datum napadeného rozhodnutí prvního soudce. Avšak, nehledíc k tomu, není tu vůbec usnesení procesního soudu, proti němuž by mohla stížnost směřovati. Podle jednacího protokolu ze dne 8. listopadu 1929 bylo prohlášeno usnesení, »že o mezinávrhu jednáno bude odděleně« a podle jednacího protokolu ze dne 6. prosince 1929 usnesl se soud, »že se zamítá námitka nepřislušnosti soudu, ježto podle § 37 ex. ř. jest dána příslušnost exekučního soudu pro tuto žalobu a jednání o mezinávrhu činí díl celého jednání«. Usnesení toho obsahu, jak je stížnost napadá, není ve spisech a nemůže ho býti, poněvadž soudce mezitímnímu návrhu, by právní poměr nebo právo byly najisto postaveny, může vyhověti jen ve formě rozsudku, buď mezitímního nebo konečného. V projednávaném případě první soudce omeziv jednání na mezitímní návrh, vydal rozsudek mezitímní podle § 393 druhý odstavec c. ř. s., vyhovující mezitímnímu návrhu. Z rozsudků lze se dle § 461 c. ř. s. jen odvolati. Stížnost postrádá tudíž podkladu a jest ji, pokud směřuje proti usnesení, jehož není, nebo proti rozsudku odmítnouti jako nepřipustnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by při rozhodnutí o odvolání přihlížel i k vývodům rekursním.

Důvody:

Stěžovatel spojil rekurs proti připuštění mezitímního určovacího návrhu s odvoláním z mezitímního rozsudku, jímž bylo o určovacím návrhu věcně rozhodnuto. I když prvý soud nevydal zvláštního usnesení o přípustnosti určovacího návrhu, již tím, že o něm věcně rozhodl, uznal i jeho formální přípustnost a stěžovateli nemůže býti odňata možnost, by se proti formální přípustnosti určovacího návrhu bránil, a nemůže mu býti ani na úkor, že zároveň s odvoláním použil též opravného prostředku rekursu, vycházejí z předpokladu, že rozhodnutí o přípustnosti určovacího návrhu i když jest v mezitímním rozsudku, jest ve své podstatě usnesením. Odmítnutím rekursu soudem druhé stolice byl by stěžovatel připraven o právní obranu proti připuštění určovacího návrhu prvním soudem, ježto touto právní otázkou by se již odvolací soud nezabýval, ač na rozhodnutí o ní jest závislým výrok o věcné důvodnosti určovacího návrhu. Bylo proto rekursu vyhověti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 10394.

Spediční smlouva, podle níž se zákazník zavázal dodati spediční firmě k lodní přepravě zboží, jest svou povahou smlouvou o dílo a platí tu též § 1168 obč. zák.

Bursovní zvyklosti Pražské plodinové bursy vztahují se i ke spedičním smlouvám, týkajícím se paroplavby na Labi.

Bursovní zvyklosti nejsou obchodním právem obyčejovým po rozumu čl. 1 obch. zák., platícím jen podpůrně, nýbrž obchodními zvyklostmi ve smyslu čl. 279 obch. zák., mají moc vízící, poněvadž o každém, kdo činí na burse obchody, jest rozumně předpokládati, že jedná za podmíněk, za nichž se tam všechny obchody vyřizují, a že se jim podrobuje.

Bursovní zvyklosti mají přednostní platnost i před dispositivními normami obchodního zákona a nemohou býti derogovány obyčejovým právem zmíněným v čl. 1 obch. zák.

Pokud jest podle § 40 bursovních zvyklostí Pražské plodinové bursy považovati spediční obchod za zrušený.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1930, Rv I 2026/29.)

Žalující zasílatelská firma sjednala se žalovanou firmou dne 15. září 1925 na pražské burse v obchodních hodinách spediční smlouvu, podle níž se zavázala žalovaná firma dodati žalující firmě k říjnové lodní přepravě z Mělníku do Hamburku 100 vagonů ječmene za odměnu 4 Kč 90 h za 1 q. Žalovaný v měsíci říjnu vůbec zboží ku přepravě nedodal, nýbrž chtěl tak učiniti až 11. listopadu 1925. Když však žalující firma žádala za přepravu v listopadu vyšší sazbu 8 Kč 90 h, dal žalovaný ječmen přepravit jinou firmou za sazbu 5 Kč 60 h za 1 q. Poněvadž žalovaný